

Offisiell åpning av ny gangbane i Holmenkollen

Den 5. februar var det duket for offisiell åpning av ny gangbane i Holmenkollen Riksanlegg. Rød løper lå foran Skimuseets hovedinngang og prominente gjester var invitert.

EGIL SVØREN

Gangbanen er det nyeste prosjektet til Skiforeningen i en plan for videreutvikling av Holmenkollen som turistanlegg. Den går fra Skimuseet og opp til foten av hoppstøtten. Det er et imponerende anlegg, formet som en tunnel. Gulvet er belagt med skifer og veggene består av steinblokker. Når man går gjennom gangbanen passerer man innlagte nisjer i veggene med forskjellige skihistoriske gjenstander. Det er bygd to plataer med vindusfelt hvor det er satt opp utstillinger fra skimuseet.

Utsikt til Sydpolen

Åpningen ble høytidelig gjennomført med gratulasjoner til Skiforeningen og overrekkelse av gaver. Polfareren Erling Kagge kom innom under åpningsseremonien og avla en hilsen til Skiforeningens venner. Ustyret han brukte under ferden til Sydpolen var allerede behørlig plassert i Skimuseet. Generalsekretæren i Skiforeningen Knut Almquist reddegjorde for Skiforeningens

ønsker og muligheter rundt anlegget. Han fremhevet alle gode krefter som hadde bidratt til at prosjektet kunne realiseres, samtidig som han roste arkitekt, entreprenør og leverandører for det arbeidet som var gjennomført. Var direktør Finn H. Ellingsen fremhevet i sin tale hvilken utfordring det hadde vært for Fagbygg som entreprenør å jobbe for en organisasjon som Skiforeningen.

Noe som kunne sammenlignes med å sette ut for hoppkanten uten nødvendig trening. Prosessen fra start til ferdig prosjekt består ofte av utvikling underveis. Det setter krav til Fagbygg som entreprenør og betinger et

nært samarbeid med byggherren. En prosess som er krevende og lærerik. Det ble understreket at samarbeidet mot Skiforeningen frister til gjentakelse.

Åse Kleveland

Selve åpningen ble offisielt ivarettatt av kulturminister Åse Kleveland. Stifullt gjennomført fremhevet hun Skiforeningens arbeid for kulturlivet. En særlig honnor gav hun skiforeningens mange frivillige hjelpere som støtter opp om foreningen.

Vi vil anbefale alle våre lesere om å benytte seg av Holmenkollen Riksanlegg og dets fasiliteter. For foreningsforbindelser som ønsker å oppleve noe spesielt under oppholdet i Oslo foreslår vi Holmenkollen med Skimuseet. Gangbanen er Utvikkeståmet. ■

Fagbygg Sommeren 1993 I Karl den Stores fotspor

Det er to år siden FagbyggNytt brakte en reportasje fra våre nye naboland i øst: Estland, Latvia og Litauen. Vi har tatt turen tilbake – til Estland.

LAGE SØGAARD

Etter noenogfemti mil og seks timers opphold bak rattet, kunne vi igjen kjøre ombord i skipet Balticum-Line som seiler fra Frihamnen i Stockholm til Riga. Skipet var nyrestaurert og innbyende med mye fin underholdning i verdensklasse. Skulle jeg være «stjernefordele» så kom nok «våre» fergesom går til Danmark og Kiel en god del under denne stjernehimelen skulle jeg tro.

Soloppgang i Riga

Første stopp – Riga som i den første sommermånedene viste seg fra sin aller beste side. Ny-malt og striglet. Renovasjon (bare damer!) iført store feiebreitt og store selv-bundne bjerkeriskoster. Disse holdt parker, gater og fortau kjemisk rene for skitt og lort og ga byen et tiltalende utseende.

To dager i Riga (som er mye større enn Oslo) er naturligvis altfor lite. Statoil hadde engasjert seg på en av de store innfartsveiene – den store oljedråpen lyste oss i møte på lang lei.

Neste stopp – Tallin med sin sjarmende «gamleby» og en enorm biltrafikk som det ikke fantes for to år siden. Gamle bilvrak vil jeg kalle det – for forbi en man kunne bli

Moderne frakker på byen

redd av mindre.

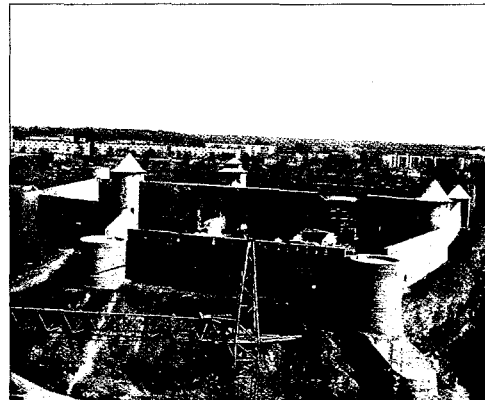
Vareutvalget i forretningene var nå blitt som hos oss – vellyft, men hvordan var lønningene?! Middelaldrene og yngre gikk meget pent kledd. Damer med så korte skjortekanter så det «nådde nesten til halve himmelrike». De eldre og pensjonerte kunne man se ikke til enhver tid kunne kjøpe seg nye klær eller besøke frisøren. Dertil var nok utkomme/pensjonen altfor liten.

Bensin på Statoil-kort

Førige gang hadde vi problemer med å skaffe bensin, men da var den billig – kun ca 25 øre pr liter. Denne gang var det nok bensin, men nå kostet den ca kr 2,60 pr liter i svensk omregning. I Tallin fant vi også en Statoil-stasjon der brukte jeg Statoilkortet mitt. Kjekt!

I Østerled

Byen Narva, vel 20 mil øst for Tallin, var siste stopp på reisen. Denne estniske grensebyen mot det enorme Russland var også en inderlig og varm by. En by på ca 85.000 innbyggere med 85% russere som kun snakket russisk og med 30% arbeidsledige. Estlendere var et krav til disse russerne at

▼ Hermannsfort (under) ble påbegynt bygget i 1300-årene av svenskene og senere fullført av Karl den Store, på den andre siden av elva ligger den russiske borgen «Ivangorod» (over). ▲

de skal lære seg estnisk for å få estnisk statsborgerskap. Mange hadde lært seg dette språket og fått seg estnisk pass. Med både russisk og estnisk pass krysset

de ofte over grenselven i Narva for å handle hos russeren som var billigere enn i Estland.

På den estniske siden av elven Narva ligger den kjem-

pestore borgen Hermannsfort som ble påbegynt bygget i 1300-årene av svensker?! Som nordmenn før i Vesterled – seilte svenskene i Østerled med de evige kriger mot Tzaren og resten av Øst-Europa. Den mest navngjette av disse svenskene var vel Karl den 12. som fullførte dette stolte festningsverk. På den russiske elvebredden ligger den enda større borgen «Ivangorod».

Svenskene hadde satt opp en statue av Karl den 12. like etter innkjøringen til Narva, men den har russerne sprengt bort etter krigen. Det ligger kun noen steinblokker av marmor igjen. Men, til gjengjeld har nå russerne satt opp en minnetavle av Karl den 12. på veien mellom Narva og Narva-elvans munning.

Narva ble nesten utryddet i 1944 – store slag raste i og utenfor selve byen. Derfor er det en mengde minnesmerker rundt omkring. Til og med statuer/byster av Lenin har fått være i fred i Narva, i motsetning til byene Riga og Tallin – der alle Leninstatuene var fjernet.

Vodka, agurker og tomater

På en eller annen merkelig måte ble vi invitert i fødselsdagsselskap til en russisk fami-

lie – på ekte russisk vis med hovedingrediensen vodka (!), agurker, tomater etc. Vi satt ihvertfall tilbords i over fire timer. (Omtrent som landsbyfesten jeg leste om i Tolstojs «Krig og Fred» i min ungdom.)

Vi ble meget elskverdig behandlet og jeg ble meget betatt av denne byen med deres innbyggere.

Byen ble fullstendig oppbygd etter krigen med store avenyer, park-anlegg og innkjøringsveier. Det er dog noe som jeg må sette fingeren på, men det er ikke Narva-beboernes feil – det er de endeløse kilometerlange køer for å komme gjennom disse grenseboommene. Jeg tror ikke estlenderne er bedre enn russerne med sine byråkratier. Grensen mellom to vennligsinne nasjoner som Latvia og Esland var en messe verd. To toll/passundersøkelser med bomber på den latviske side og tre av samme slag på den estniske. Send hele bunten til Eda eller Svinnesund og lær av svenskene og oss!

Men alt tatt i betraktning er jeg veldig betatt av fremgangen i Baltikum. Aller mest – så ønsker de fred – disse undertrykte urinnbyggere, som har blitt behandlet

så stygt i årtusner, med en liten klatt av frihet mellom 1918 og 1939. ■

I selskap med meget hyggelige russerne.